

Sygn. akt VI W 44/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział VI Karny w składzie następującym:

Sędzia: SSR Daniel Jurkiewicz

Protokolant: p.o. staż. I. J.

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 roku na rozprawie

przy udziale oskarżyciela ---

sprawy **J. J. (1)**

ur. (...) w J., syna W. i W. zd. J.

obwinionego o to, że:

W dniu 17.02.2016 roku w P. przed godziną 20:40 na ul. (...), kierując pojazdem marki F. nr rej. (...), nie zastosował się do znaku drogowego „zakaz postoju” (B-35) w ten sposób, że urządził postój w.wym. pojazdu na odcinku drogi, gdzie ten znak obowiązuje

tj. o wykroczenie z art. 92 §1 kw

1. Uniewinnia obwinionego **J. J. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu.
2. Na podstawie art.118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu.

/-/ SSR Daniel Jurkiewicz

UZASADNIENIE

W dniu 17.02.2016 r. Strażnicy Miejscy Miasta P. P. D. i D. D. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie miasta P.. Około godz. 20:40 patrolując ul. (...) w P. zauważyli pojazd marki F. o nr rej. (...), który stał na odcinku drogi, gdzie obowiązuje znak drogowy B-35 „zakaz postoju”. Z uwagi, iż w pobliżu nie było kierowcy P. D. wypełnił druk wezwania dla kierowcy do stawienia się w referacie drogowym i włożył go za wycieraczkę. Na miejscu sporządzona została także dokumentacja fotograficzna.

Właścicielem przedmiotowego pojazdu jest obwiniony J. J. (1). W toku postępowania wyjaśniającego był on wzywany do wskazania, komu powierzył swój samochód do używania lub kierowania w czasie zarzucanego czynu, w skutek czego w oświadczeniu z dnia 17.04.2016r. wskazał on, iż przedmiotowy pojazd był używany przez niego w dniu 17.02.2016r. (k. 16).

W dniu 21 kwietnia 2016r. Straż Miejska Miasta P. skierowała do J. J. (1) wezwanie do wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma. Pismo nie zostało podjęte w terminie.

W dniach 23.05.2016r., 24.08.2016r., oraz 5.10.2016r. Straż Miejska Miasta P. wysłała do obwinionego J. J. (1) pisma z możliwością dobrowolnego poddania się karze przez Sąd Rejonowy bez przeprowadzenia rozprawy, bez obowiązku stawienia się w Referacie Drogowym. Wskazane pisma zostały prawidłowo doręczone (k. 18-20).

Straż Miejska Miasta P. na podstawie art. 54 § 7 k.p.w., wskazując na znaczne trudności, odstąpiła jednocześnie od przesłuchania J. J. (1) w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia.

J. J. (1) ma 40 lat, ma dwoje dzieci, które pozostają na jego utrzymaniu, pracuje jako policjant i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 3400 zł netto miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnień obwinionego J. J. (1) (k. 47), - zeznań świadka P. D. (k. 47 w zw. z k. 13) - zebranych w sprawie dokumentów: notatek urzędowych (k. 3, 12), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 3), raportu (k. 4), notatki służbowej (k. 5), wydruku zdjęć (k. 6-7), wniosków o udostępnienie danych z bazy „Centralnej Ewidencji Pojazdów” (k. 8-9, 11), wydruku danych (k. 10), wezwań (k. 14, 15, 17, 18, 19, 20), oświadczenia J. J. z dnia 17.04.2016r. (k. 16), (...) z (...) (k. 21-22), wydruku danych (k. 23), sprzeciwu od wyroku nakazowego wraz z załącznikami (k. 28-33).

Obwiniony J. J. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania obwinionemu J. J. (1) winy. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż z oświadczenia obwinionego z dnia 17.04.2016 r. wynika, jedynie, iż pojazd marki F. o nr rej. (...), był przez niego używany w dniu 17.02.2016 r. Na miejscu nie ujawniono żadnych świadków, którzy widzieli osobę, która popełniła wykroczenie i zaparkowała w/w pojazd za znakiem B-35 „zakaz postoj”. Także z zeznań P. D. – strażnika miejskiego, który ujawnił wykroczenie wynika, iż „kierowcy nie było w pobliżu”. Po drugie załączone zdjęcie jest nieczytelne, uniemożliwia identyfikację miejsca, gdzie dokładnie umiejscowiony był przedmiotowy samochód, którym popełniono wykroczenie.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania **świadka P. D.** – funkcjonariusza straży miejskiej. Opisał on okoliczności ujawnienia wykroczenia. W tym zakresie wskazał, iż w trakcie pełnienia służby około godz. 20:40 patrolując ul. (...) zauważył pojazd m-ki F. o nr rej. (...), który stał na odcinku drogi, gdzie obowiązuje znak drogowy B-35 „zakaz postoj”. Podał, iż kierowcy nie było w pobliżu, dlatego wypełnione wezwanie dla kierowcy do stawienia się w referacie drogowym włożył za wycieraczkę. Sąd nie miał żadnych podstaw by kwestionować ich prawdziwość. Świadek jest osobą całkowicie obcą dla obwinionego, wykonywał on jedynie swoje obowiązki, nie sposób więc przyjąć by zeznawał nieprawdę.

Dokumenty zebrane w sprawie Sąd ocenił jako wiarygodne i w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przepisanej formie, strony nie kwestionowały ich prawdziwości, a Sąd nie miał podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony J. J. (1) stanął pod zarzutem tego, że w dniu 17.02.2016 roku w P. przed godziną 20:40 na ul. (...), kierując pojazdem marki F. nr rej. (...), nie zastosował się do znaku drogowego „zakaz postoj” (B-35) w ten sposób, że urządził postój w.wym. pojeździe na odcinku drogi, gdzie ten znak obowiązuje, tj. popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w.

Zgodnie z art. 92 § 1 k.w., odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten, kto nie stosuje się m. in. do znaku lub sygnału drogowego. Z kolei w myśl art. 5 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, uczestnik ruchu, czyli m. in. kierowca obowiązany jest stosować się do znaków drogowych. Treść znaku drogowego B-35 ustala natomiast § 28 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury i Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sp. znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393), zgodnie z którym znak B-35 "zakaz postoj" oznacza zakaz postoj pojazdu; dopuszczalny czas unieruchomienia pojazdu dłuższy niż jedna minuta jest wskazany napisem na

znaku albo na umieszczonej pod nim tabliczce. Należy również podkreślić, iż przedmiotowego wykroczenia można dopuścić się wyłącznie umyślnie.

W ocenie Sądu brak jest dowodów umożliwiających w sposób jednoznaczny i kategoriyczny uznać, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Sam fakt, iż obwiniony przyznał, iż pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) był używany przez niego w dniu 17.02.2016 r., nie jest wystarczającym dowodem na to, iż to właśnie ta osoba dopuściła się wykroczenia drogowego, jeśli nie wskazują na to dodatkowe okoliczności. Naruszyć przepisy ruchu drogowego, mogła bowiem inna osoba, której samochód powierzono w dalszej kolejności lub która nim samowolnie zawładnęła, jednak z uwagi na nieczytelne zdjęcie, nie wskazanie dokładnego miejsca gdzie dokładnie umiejscowiony był przedmiotowy samochód, którym popełniono wykroczenie, powyższe było niemożliwe. Podkreślić także należy, iż cytowane wyżej pismo obwinionego nie stanowi niewątpliwie jego wyjaśnień, w których przyznałby się on do popełnienia zarzucanego mu czynu gdyż zgodnie z art. 39 § 4 kpw dowodu z wyjaśnień lub zeznań nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych, chyba że ustawa stanowi inaczej. W przedmiotowej sprawie zaś obwiniony składając wyjaśnienia przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu, zarzucone obwinionemu J. J. (1) wykroczenie rzeczywiście miało miejsce. W sposób jednoznaczny i oczywisty zdarzenie to zostało ujawnione przez strażników miejskich. Zważyć jednak należy, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala w sposób jednoznaczny i kategoriyczny stwierdzić, że obwiniony kierując samochód marki F. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego „zakaz postoju i tym samym dopuścił się popełnienia wykroczenia. Za daleko niewystarczające pozostaje w tym zakresie wskazanie właściciela pojazdu, iż pojazd marki F. o nr rej. (...) był przez niego używany w dniu 17.02.2016r. Okoliczności tej nie potwierdza również dokumentacja fotograficzna sporządzona na miejscu wykroczenia, a to ze względu na niską jakość zdjęcia, która nie pozwala na ustalenie dokładnego położenia samochodu. Co więcej brak jest świadków wskazujących na sprawstwo obwinionego. Wskazane okoliczności musiały więc prowadzić do uniewinnienia J. J. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw, obciążając nimi Skarb Państwa Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wobec uniewinnienia obwinionego.

/-/ SSR Daniel Jurkiewicz